

Το τέρας που σαλεύει στον Ερυθρό

Το πρώτο antifa μοίρασμα σε σχολεία

Και τώρα που φτιαχτήκαμε τι κάνουμε;

Βρισκόμαστε στο 2005. Με πόνο και δάκρυα η πρώτη antifa ομάδα έχει πια φτιαχτεί. Η σύνθεσή της μυστήρια: πολύ τρίτοβάθμιο κάψιμο, χαμηλός ηλικιακός μέσος όρος, από εμπειρία τίποτα το σπουδαίο, πολιτικός προσανατολισμός στο ψάξιμο. Βάλτε στο λογαριασμό ότι η γενική κοινωνική παρακμή καθόλου δεν έχει εξαιρέσει το κίνημα κι έχετε μια ιδέα από τις πρωταρχικές συνθήκες απ' τις οποίες ξεκινάμε. Απ' την άλλη βέβαια είχαμε και τα θετικά μας: μπορεί από πολιτικές γραμμές να μην ξέραμε που πάνε τα τέσσερα, μπορεί τα μεγέθη μας να ήταν αστεία για αυτό που λέγαμε ότι πολεμάμε, αλλά ήμασταν φουλ ψημένοι ότι τα πράγματα που κάνουμε ήταν σημαντικά. Οπότε από βολонταρισμό, από όρεξη για περιπέτεια, από χρόνο για αντιφασιστικό diy πηγαίναμε καλά.

Θα πρέπει βέβαια να εξηγήσουμε εξαρχής το μεγάλο μας πρόβλημα: στην πλειοψηφία μας ήμασταν παιδιά των 90ς, πράγμα που για την κινηματική μας κατάσταση σημαίνει ότι ζούσαμε μεσ' στον απόηχο των επικών αφηγήσεων των 90ς. Πρακτικά δηλαδή ότι ο «χώρος» ήταν ένα τεράστιο, βίαιο, μυθοποιημένο, σχεδόν εξω-στορικό φαινόμενο, ότι οι ναζί ήταν μια περιθωριακή συμμορία με την οποία δεν άξιζε να ασχολείται εκτός αν ήταν να την κοπανήσεις, ότι η ελληνική κοινωνία κατά βάση ήταν μαζί μας κι ότι σε γενικές γραμμές τα πράγματα δεν είχαν λόγο να μη συνεχίσουν να συμβαίνουν με τον τρόπο που συνέβαιναν τόσα χρόνια.

Τώρα που τα λέμε βέβαια, αυτό το μεγάλο μας πρόβλημα, δηλαδή η πολιτική ενηλικίωση μέσα στη δεκαετία του 2000, ήταν ταυτόχρονα και το μεγάλο μας πλεονέκτημα· στο βαθμό που είχαμε αποφασίσει στ' αλήθεια να τα βάλουμε με το φασισμό ήμασταν αναγκασμένοι να δούμε αυτόν τον φασισμό, όχι μέσα απ' τον παραμορφωτικό φακό των 90ς, αλλά μέσα απ' την μετάλλαξη που είχε φάει ύστερα από μια δεκαετία – δεκαπενταετία ελληνικού ρατσισμού. Να λοιπόν το παράδοξο που μας βασάνιζε ήδη από τότε: απ' τη μια, πλούσια αντιναζι κουλτούρα και μνήμη που όμως αντιστοιχούσε σε ανθρώπους και κοινωνικές συνθήκες που μέτραγαν πολλά χρόνια πίσω, κι απ' την άλλη ενστικτώδης πεποίθηση ότι ο δικός μας φασισμός, ότι ο δικός μας ρατσισμός ήταν κάτι πολύ πιο διάχυτο κι εν πάση περιπτώσει κάτι πολύ πιο σκοτεινό από τις παλιοκαραβάνες του ναζισμού που συνέδεσαν το όνομά τους με μια ολόκληρη περίοδο.

Πίσω στα 2005. Ο πυρήνας μας είχε φτιαχτεί ήδη κάποιους μήνες. Οι θεωρητικές μας αναζητήσεις ήταν σε εμβρυακό στάδιο. Θέλαμε να μιλήσουμε για τον ελληνικό ρατσισμό αλλά δεν ξέραμε ακριβώς με ποιο τρόπο. Νιώθαμε ότι χρειαζόμασταν μιαν αφορμή.

Ρε μαλάκες έχει γραμμένα στον Ερυθρό!

Είχε πάει ήδη Φλεβάρης και ψάχναμε εναγωνίως να βρούμε προς τα έξω, να μιλήσουμε δημόσια, να εξηγήσουμε τι διάολο είναι αυτό το antifa και που χρειασιμεί. Σαν μάννα εξ ουρανού ένας σύντροφος που δούλευε τότε με το μηχανάκι έριξε την ιδέα: «Ρε μαλάκες έχει γραμμένα στα σχολεία στον Ερυθρό! Γιατί δεν πάμε να τα σβήσουμε την ώρα που χτυπάει το κουδούνι να γίνει τζετζε-λέες»; Αυτό ήταν! Ιερά συγκίνηση είχε πλημμυρίσει τις γραμμές μας. Όχι μόνο υπήρχαν φασίστες, αλλά μας έδιναν κιόλας την ευκαιρία να κάνουμε προπαγάνδα δια της πράξης. Ακριβώς όπως τα φανταζόμασταν!

Αυτόν τον καιρό συμπληρώνονται 10 χρόνια απ' τη δημιουργία του πρώτου antifa πυρήνα. Συμπληρώνονται επίσης 10 χρόνια απ' την πρώτη φορά που η υπογραφή antifa χρησιμοποιήθηκε για να δηλώσει τη συστηματική εχθρότητα απέναντι στον ελληνικό φασισμό. Σ' αυτή τη σειρά κειμένων θα ανατρέξουμε πίσω σε κείνα τα χρόνια και θα προσπαθήσουμε να παρουσιάσουμε τις αρχικές συνθήκες από τις οποίες ξεκινήσαμε. Όχι για να θριαμβολογήσουμε. Αλλά για να ξαναδούμε αυτή την εμπειρία με κριτική ματιά, να εξηγήσουμε τα λάθη μας και σε άλλους και να βοηθηθούμε για τα επόμενα 10.

Γρήγορα η πρόταση για σβήσιμο πήρε χαρακτήρα νόμιμο εφέκτ, ώστε μετά από μια σχετικά χαλαρή συζήτηση προετοιμασίας το σχέδιό μας είχε αποκτήσει και πρόσθετες άκρες: ραντεβού έξω από το σχολείο λίγο πριν χτυπήσει το κουδούνι, επιτόπια αφισοκόλληση (εκείνη την περίοδο είχαμε εκδώσει την πρώτη μας αφίσα), σβήσιμο με ρολά και ταυτόχρονα γράψιμο αντιφασιστικών συνθημάτων, γράψιμο και μοίρασμα προκήρυξης που να εξηγήει τι ακριβώς κάνουμε και φωτογραφική αποτύπωση της δράσης μας.

Όπως ίσως να έχουν ήδη παρατηρήσει οι πιο προσεκτικοί ουδεμία μέριμνα είχε ληφθεί για τυχόν κινδύνους, κι αυτό όχι κατά λάθος. Απ' τη μια ο υπέρμετρος ενθουσιασμός μας επικάλυπτε κάθε δεύτερη σκέψη, κι απ' την άλλη οι αυτοματισμοί που είχαμε κληρονομήσει δρούσαν καθοδηγητικά: ήμασταν «πολλοί, κάναμε το «σωστό», κι αν μας ρωτούσε και κανείς έτοιμοι ήμασταν να του πούμε ότι «ο λαός θα μας επιβραβεύσει». Κούνια που μας κούναγε βέβαια...

Φύγετε πριν έρθουν οι μεγάλοι

Αν εξαιρέσουμε τον σύντροφο που είχε αναλάβει το τιτάνιο έργο της αφισοκόλλησης και το οποίο δεν έφερε ποτέ σε πέρας για λόγους που σχετίζονται με το πρωινό ξύπνημα, όλοι οι υπόλοιποι ήμασταν εγγλέζοι. 8.10 μαζευτήκαμε έξω από το σχολείο με μπογιές, φυλλάδια και τα συναφή και ξεκινήσαμε το θεάρεστο έργο μας. Τα φασιστικά συνθήματα ενέπιπταν στην κατηγορία κδοα (κτινώδης δύναμη ογκώδης άγνοια), πράγμα που με απλά λόγια σημαίνει ότι άσχετα από το γελοίο περιεχόμενό τους, η φασιστική προπαγάνδα είχε διατυπωθεί με τεράστια μογαγιατισμένα γράμματα, προφανές προϊόν νυχτερινής αϋπνίας.

Οι αντιφασίστες και οι αντιφασίστριες που ήταν επιφορτισμένοι με τις μπογιές και τα σβήσιμα γρήγορα κατάλαβαν ότι φεύγοντας μάλλον δε θα πάρουν τιμητικό μετάλλιο. Ήδη οι στραβωμένες φάτσες των περαστικών, γονιών και μη, έδειχναν ότι δε συμεριζόνταν όλοι τις αντιφασιστικές μας ανησυχίες, ή μάλλον για να είμαστε πιο ακριβείς πολύ τους την έσπαγε που είχαμε μαζευτεί ένα μεγάλο μπούγιο που «κάτι έκανε στους τοίχους» της γειτονιάς τους. Η σχολική τροχονόμος μας την έλεγε ευγενικά (μάλλον θα χε πάρει χαμπάρι τα ενδιαφέροντα του ανιψιού), οι καθηγητές μας κοίταγαν σε στιλ «ποιος είσθε νεαρέ;» κι έτσι όπως την κόβαμε τη φάση μάλλον δε θα αργούσαν να σκάσουν κι οι μπάτσοι.

Εντωμεταξύ η φάση στην πύλη του σχολείου είχε φουντώσει. Ήταν η πρώτη φορά που μοιράζαμε οποιουδήποτε είδους τυπωμένο χαρτί σε ελληνικό σχολείο με την υπογραφή antifa κι όμως ήταν πολλοί οι μαθητές που συμπεριφέρονταν λες και μας ήξεραν ήδη. Μην πάει ο νους σας στην «φοβερή κοινωνική αποδοχή» που ο μύθος λέει ότι συνοδεύει κάθε δράση του αντιεξουσιαστικού χώρου. Με την εξαίρεση λίγων πιτσιρικάδων δεύτερης γενιάς που γουστάρανε δίχως να πολυεκδηλώνονται, ένα διόλου ευκαταφρόνητο πλήθος μαθητών μας αντιμετώπιζε με εκδηλώσεις που ξεκινούσαν από την αδιαφορία και κατέληγαν στην ανοιχτή απέχθεια. Μα τι διάολο; Εμείς δεν ήμασταν οι καλοί; Δεν εξηγήσαμε σε όλους τους τόνους τα δίκια του αντιφασισμού; Μήπως είχαμε πέσει σε κλουβί με ψυχάκια; Μήπως τα επιχειρήματά μας έπασχαν από πλευράς σαφήνειας; Οι προβληματισμοί μας ήταν προς τη σωστή κατεύθυνση, μόνο που εκείνη την ώρα οι προτεραιότητες ήταν κάπως διαφορετικές. Μέσα από τα κάγκελα του σχολείου

λίγο πριν το κουδούνι ακούστηκε ο βρυκηθμός του δεινοσαύρου. Στην αρχή ξεγελαστήκαμε από τη νεανική ηχώ που βγάζουν οι φωνητικές χορδές των δεκαπεντάχρονων, με τη δεύτερη όμως επανάληψη πειστήκαμε για το ορθόν της ακοής μας: στο γνωστό αργόσυρτο τέμπο ένα τσούρμιο τσόγλανοι μας φώναζαν «Αίμα, Τιμή, Χρυσή Αυγή» κουνώντας μας επιδεικτικά τα φυλλάδια που μόλις τους είχαμε μοιράσει.

Εννοείται ότι κανείς από δαύτους δεν βγήκε να μας εξηγήσει την κοσμοθεωρία του, πλην όμως από προπαγανδιστικής άποψης το πράγμα δεν πήγαινε πολύ καλά. Συνεχίσαμε να μοιράζουμε με ανάμικτα συναισθήματα. Οπωσδήποτε για πρώτο μας μοίρασμα υπήρχαν πολλά που έπρεπε να συζητήσουμε μόλις επιστρέψαμε στη θαλπωρή των εξαρχείων. Αλλά δεν είχαμε τελειώσει ακόμα. Την ώρα της προσευχής ένας Φιλιππινέζος πιτσιρικάς, μαθητής του λυκείου στον Ερυθρό και συμμαθητής των τσόγλανων που μας έκαναν κήρυγμα περί υγιεινής βγήκε δειλά δειλά στο μπαλκόνι του σχολείου και μας ειδοποίησε χαμηλόφωνα: «Έχουν πάρει τηλέφωνα. Φύγετε πριν έρθουν οι μεγάλοι». Πριν προλάβουμε να πούμε οτιδήποτε, ο μικρός μας φίλος ξαναχώθηκε γρήγορα γρήγορα στο μπετονένιο κλουβί και μεις μείναμε να απορούμε: Ποιοι είναι οι μεγάλοι; Ποιοι είμαστε εμείς; Ποιοι είναι αυτοί που μας βρίζουν; Ποιος ήταν αυτός ο πιτσιρικάς; Τι στο κέρατο συμβαίνει;

Εμείς είχαμε ξεκινήσει να κάνουμε ένα απλό μοίρασμα με ολίγη από σβηστική και είχαμε βρεθεί να γνωρίζουμε όλα τα θηρία της γειτονιάς. Μήπως θα ήταν καλύτερα να κάναμε το πρώτο μας μοίρασμα πάνω στην πλατεία Εξαρχείων; Η αυτοκριτική διάθεση είναι πάντα χρήσιμη, μόνον που για την ώρα ο αχός «μουनिया» σε πλείστες όσες παραλλαγές εκτοξευόταν εναντίον μας από τη διπλανή γωνία. Ο μικρός είχε δίκιο. Ένας καριόλης κουκουλωμένος, με το κασκόλ της εθνικής Ελλάδος να του καλύπτει την άθλια μούρη, έτρεχε κατά πάνω μας, προφανώς όχι για να διαφωνήσει πολιτισμένα. Όλα κι όλα! Καριόληδες είχαμε ξαναδεί, κουκουλωμένους είχαμε ξαναδεί, άθλιες μούρες πίσω από κασκόλ της εθνικής Ελλάδος είχαμε ξαναδεί. Μόνο που αυτός ο καριόλης είχε στο χέρι του ένα πιστόλι! Συγκωρήστε την απειρία μας, αλλά καριόλη με πιστόλι δεν είχαμε ξαναδεί, οπότε η θέση μας τη δεδομένη στιγμή ήταν κάπως επισφαλής. Κι εντωμεταξύ ο κουκουλωμένος οπαδός της εθνικής Ελλάδος συνέχιζε να κατευθύνεται κατά πάνω μας κι όλο και μας κούναγε το οπλάκι του. Παρά την ένταση της στιγμής ξεκλέψαμε λίγα δευτερόλεπτα για να ξαναθυμηθούμε τα ειρωνικά λόγια διάφορων συντρόφων που πλέον ηκούσαν σα καμπάνες στα αναψοκοκκινισμένα αυτιά μας: «Ρε με τι ασχολείστε; Με τους ανύπαρκτους»; Ειλικρινά, αν υπήρχε κουμπί που πατώντας το θα έβαζε στη θέση μας κανέναν από αυτούς τους φωστήρες, θα το πατάγαμε και με τα δυο χέρια δίχως δεύτερη σκέψη. Τα αστειάκια βέβαια μπορούσαν να περιμένουν. Οι αποστάσεις είχαν μικρύνει τόσο, που η παραμορφωμένη μούρη του φασίστα ήταν ορατή δια γυμνού οφθαλμού. Βέβαια, οφείλουμε να ομολογήσουμε ότι και ο δικός μας δεν είχε και κανά φοβερό σχέδιο: ήδη μετά το πρώτο πλησίασμα η αμχανία του ήταν σχετικά εμφανής - ο ψυχάκιας μας διέταζε με τα σωστά του να πέσουμε όλοι κάτω για να μη μας ρίξει. Οι ψυχραιμότεροι κατάλαβαν ότι ήταν η σωστή στιγμή. Αντί να «πέσουν κάτω» κατευθύνθηκαν κι αυτοί προς τον εξαγριωμένο (αλλά κατά τα άλλα ανύπαρκτο...) κουμπουροφόρο και με ψυχρό τρόπο ανταπέδωσαν τις απειλές. Και ω του θαύματος! Το χέρι του άριου φίλου μας άρχισε να τρέμει, το κορμί του άρχισε να παλατζάρει, η αδρεναλίνη άρχισε να υποχωρεί - όσο άξαφνα εμφανίστηκε, άλλο τόσο αστραπιαία μας γύρισε την πλάτη κι άρχισε να τρέχει προς την ασφάλεια του σπιτιού του. Φυσικά δεν υπήρχε καιρός για θριαμβολογίες ή περισυλλογή. Οι μπάτσοι αναμένονταν από λεπτό σε λεπτό, το κουδούνι είχε ήδη χτυπήσει και μεις έπρεπε να εξαφανιστούμε το ταχύτερο δυνατόν, πράγμα που κάναμε πάραυτα.

Welcome to the oos!

Η ενδοσκόπηση που ακολούθησε δεν ήταν ακριβώς του είδους που θα θέλαμε. Ήταν, ωστόσο, η απαρχή μιας νέας συνειδητοποίησης για τους στόχους και τη λειτουργία της πολιτικής προπαγάνδας, ήταν η βάση για να αποκτήσουμε μια καλύτερη εικόνα για την κατάσταση που επικρατούσε στα σχολεία της Αθήνας, αλλά και σ' ένα μέρος της ελληνικής κοινωνίας.

πριν
μετά

Πως τα φέρνει η ζωή 1

Ο Φιλιππινέζος αδερφός

Οι Φιλιππινέζοι, και για ακριβολογούμε οι Φιλιππινέζες, ήταν απ' τις πρώτες κοινότητες μεταναστών που εγκαταστάθηκαν στην Ελλάδα. Ήρθαν στην Ελλάδα κατόπιν διακρατικής συμφωνίας και στην πλειοψηφία τους προορίζονταν να αποτελούν εσώκλειστο υπηρετικό οικιακό προσωπικό στα πλούσια προάστια. Για λόγους που δεν γνωρίζουμε, αρκετοί απ' τους Φιλιππινέζους πιτσιρικάδες δεύτερης γενιάς μεγάλωσαν και πήγαν σχολείο στις γειτονιές των Αμπελοκήπων, του Ερυθρού και των Ελληνωρώσων.

Ο Φιλιππινέζος μαθητής που βρήκε το θάρρος να μας προειδοποιήσει για το τέρας που σαλεύει μέσα κι έξω απ' το σχολείο του ήταν μια τέτοια φιγούρα. Έφηβος την εποχή της ακμής του ελληνικού ρατσισμού, σκουρόχρωμος και σχιστομάτης σε μικροαστικές και ξεπεσομένες μεσοαστικές περιοχές, με άλλα λόγια στην ιδανική κατάσταση για να γνωρίζει από πρώτο χέρι την απάντηση στο βαθυστόχαστο ερώτημα «αν υπάρχουν φασίστες στην εποχή μας».

Λίγο καιρό αργότερα ο ίδιος Φιλιππινέζος αδερφός κατέβηκε σε μια antifa διαδήλωση που διοργανώσαμε στο κέντρο της Αθήνας. Εκεί μας αφηγήθηκε στα όρθια τους τραμπουκισμούς εναντίον της φιλιππινέζικης κοινότητας, τους εξευτελισμούς και τις ταπεινώσεις στον ίδιο προσωπικά, τη γειτονιά του που ήταν «κόλαση», τη δουλειά της μαμάς του που ήταν κι αυτή «κόλαση». Από τότε δεν ξαναπετύχαμε τον Φιλιππινέζο αδερφό μας. Ούτε και στον Ερυθρό ξαναπήγαμε για μοίρασμα.

Πως τα φέρνει η ζωή 2

Η τροχονόμος θεία

Το μοίρασμα στον Ερυθρό έκτοτε το συζητήσαμε αρκετά, κι όπως βλέπετε ακόμη δεν το χουμε ξεχάσει. Σε μια έκδοση που χαμε κάνει εκείνη την εποχή είχαμε συμπεριλάβει μαζί με την εξιστόρηση του ίδιου του περιστατικού και μερικές σχετικές φωτογραφίες. Ξεφυλλίζοντας την έκδοση αυτή αρκετά χρόνια αργότερα ένας νεότερος σύντροφος έπεσε πάνω στη φωτογραφία της σχολικής τροχονόμου που προσπαθούσε να μας πείσει να μη μουτζουρώνουμε τους τοίχους. Η αντίδρασή του αποτελεί κάτι σαν εσωτερικό αστειό: «Ρε μαλάκες, πάτε καλά; Αυτή είναι η θεία μου!»

Συμπέρασμα πρώτο: παρά τις πεφωτισμένες αναλύσεις της εποχής, οι φασίστες όντως υπήρχαν. Μόνο που ελάχιστα αντιστοικούσαν στη φιγούρα του skinhead νεοναζί και πολύ περισσότερο έμοιαζαν με το κοινωνικό προϊόν που παρήχθη από την εδραίωση του ρατσισμού και του εθνικισμού των 90s. Αυτή η φιγούρα δεν είχε στη βάση της την ιδεολογία, αλλά ένα σείτ υλικών συμφερόντων που ξεκινούσε από τον ατομισμό και κατέληγε στον πόλεμο όλων εναντίον όλων. Κατά συνέπεια απέναντί της δεν είχε νόημα να σταθεί ένα ποτάμι πληροφορίας, που θα ενημέρωνε για τα δίκια του αντιφασισμού και τα άδικα του φασισμού, ακριβώς επειδή αυτή η κοινωνική φιγούρα δεν καταλάβαινε από δίκια κι άδικα, αλλά μόνον από την εξυπηρέτηση του ολόδικού της συμφέροντος. Με άλλα λόγια, ο κυκλωμένος κέλτικος σταυρός θα έπρεπε να μας χρησιμεύσει ως μπούσουλας για το πώς να μην κάνουμε τα πράγματα. Υπήρχε όμως κάτι να γίνει εναντίον αυτού του νέου φασισμού;

Συμπέρασμα δεύτερο: Ναι υπήρχε! Αφού το ζήτημα δεν ήταν οι ιδεολογίες και τα σύμβολα, αλλά τα υλικά συμφέροντα και η ταξική διαστρωμάτωση, τότε θα έπρεπε να στρέψουμε τη ματιά μας και στην από δω μπάνα. Απέναντι στα συμφέροντα της φιγούρας που περιγράψαμε θα έπρεπε να καταδεικνύονται και να οργανωθούν τα αντίθετα ταξικά συμφέροντα. Πρακτικά: όσο λάθος ήταν η γραμμή ότι «δεν υπάρχουν φασίστες», άλλο τόσο λάθος ήταν η ισοπέδωση «όλοι είναι φασίστες». Όχι, δεν ήταν όλοι φασίστες! Όχι, σε κάθε σχολείο που πήγαμε έκτοτε, δίπλα στη φιγούρα του φασιστάκου μαθητή βλέπαμε πάντα ένα πιτσιρικά φίλο, ίδιον μ' αυτόν που συναντήσαμε στον Ερυθρό. Ο Φιλιππινέζος αδερφός μας βοήθησε να αντιληφθούμε την ύπαρξη και το βάθος της πόλωσης, μας βοήθησε να καταλάβουμε καλύτερα τη δική μας μεριά, μας βοήθησε στον πολιτικό μας προσανατολισμό. Αλλά μας βοήθησε και σε κάτι επιπλέον.

Συμπέρασμα τρίτο: Αντίθετα απ' τις ψαγμένες γνώμες που προβληματίζονταν για το κατά πόσο τα αθώα μυαλά των εφήβων θα πρέπει να μολύνονται από τις «φοβερά επεξεργασμένες απόψεις» μας, αυτό που φάνηκε στην περίπτωση του Ερυθρού ήταν πως όλοι (απ' τον διευθυντή και την τροχονόμο, μέχρι το Φιλιππινέζο φίλο και τα ελεεινά φασιστάκια) καταλάβαιναν πολύ καλά τι συμβαίνει. Καταλάβαιναν με την κρυστάλλινη γνώση που τους είχε προικίσει η εμπειρία του να ζεις στην ελληνική κοινωνία και ποιοι ήμασταν εμείς και ποιοι ήταν εκείνοι. Μπορεί να είχαμε σχεδιάσει ένα «απλό» μοίρασμα, όμως η περίπτωση του Ερυθρού (κι όλα αυτά που ακολούθησαν μέσα στα χρόνια) εξελίχθηκε σε ένα κοινωνικό πείραμα. Τσιγκλήσαμε μια μικρή γειτονιά (κι εδώ που τα λέμε εντελώς πρόχειρα) κι ανακαλύψαμε ότι κάτω απ' τη φαινομενική της ηρεμία υπήρχαν δεινόσαυροι και γύπες. Ξεκινήσαμε να πούμε στα «παιδιάκια» τι ήταν ο ρατσισμός και επιστρέψαμε έχοντας διδαχτεί οι ίδιοι.

Αυτό που όλοι μας καταλαβαίναμε, περισσότερο με την καρδιά και λιγότερο με το μυαλό, ήταν πως η ελληνική κοινωνία δεκαπέντε χρόνια μετά την έλευση των πρώτων μεταναστών είχε μετασχηματιστεί σε μια κοινωνία ρατσιστική, μαφιοζοποιημένη κι εντελώς διαφορετική από την κοινωνία για την οποία μιλάγαν οι πατεράδες μας. Ταυτόχρονα ήταν μια κοινωνία πολυεθνική, μια κοινωνία που ήταν έτοιμη να φάει στη μάπα την περίφημη κρίση, άρα μια κοινωνία σε βαθιά πόλωση.

Τα μοιράσματα στα σχολεία συνέχισαν να γίνονται και τη στιγμή που μιλάμε είναι ένα απ' τα πιο επιτυχημένα και συστηματικά πράγματα που κάνουμε δέκα χρόνια τώρα. Μόνο που αντίθετα απ' το πρώτο μοίρασμα στον Ερυθρό δεν έχουν κουκουλωμένους με όπλα και τον φαντεζί πρώιμο εαυτό μας, αλλά σχέδιο, πείσμα κι αποφασιστικότητα. Και όχι, όλο αυτό το χαρτί δεν πάει στο βρόντο.

25 Φλεβάρη 2005 στα σχολεία του Ερυθρού. Ο κουκουλωμένος ναζί έβγαλε όπλο φωνάζοντας «όλοι κάτω». Μετά από λίγο έτρεχε...

7-8 αποβράσματα - πρεζόνια

Μέρες μετά το σκηνικό στον Ερυθρό μάθαμε ότι στα σπίτια γύρω απ' το σχολείο μοιράστηκε κάτω απ' τις πόρτες ένα ανυπόγραφο κείμενο που εξηγούσε κι αυτό με τη σειρά του τι διάολο έγινε εκείνη τη μέρα. Με κάποιο μαγικό τρόπο το κακογραμμένο Α4 έπεσε και στα δικά μας χέρια. Μπίνγκο! Ο άριος φίλος μας είχε γράψει κείμενο για πρώτη φορά στη ζωή του. Μπορεί να μην είχαμε ιδέα τι ακριβώς κάναμε εκείνη τη μέρα στον Ερυθρό, αλλά ένα πράγμα ήταν σίγουρο: είχαμε διαταράξει για τα καλά τις ισορροπίες της γειτονιάς. Πιεσμένος από το αντίφα μοίρασμα ο κουμπουροφόρος ναζί του Ερυθρού ένιωσε την ανάγκη να μιλήσει δημόσια μετά το περιστατικό στη γειτονιά του. Αναγκάστηκε να «απαντήσει» γραπτώς στην παρουσία μας. Αναγκάστηκε να «μιλήσει» στους δικούς του. Αναγκάστηκε να υπομείνει το μαρτύριο της λευκής κόλλας. Αναγκάστηκε να διαβάσει την προκήρυξή μας και να την αντικρούσει. Με άλλα λόγια αναγκάστηκε να απευθυνθεί στη δική του μεριά της πόλωσης. Το αιώνια αναπάντητο ερώτημα αν τα μοιράσματα έχουν σημασία είχε προς στιγμήν απαντηθεί. Σε κακογραμμένα ελληνικά και με κεφαλαία γράμματα. Θαυμάστε:

«ΣΤΙΣ 25 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ΤΟ ΠΡΩΙ ΕΜΦΑΝΙΣΤΗΚΑΝ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ 7-8 ΑΠΟΒΡΑΣΜΑΤΑ – ΠΡΕΖΟΝΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΑΛΟΓΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ. ΚΡΑΤΩΝΤΑΣ ΚΡΑΝΗ ΚΑΙ ΜΠΟΓΙΕΣ ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΘΕΛΗΣΑΝ ΝΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ ΜΑΓΚΙΑ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΝΑ ΠΡΟΣΕΛΚΥΣΟΥΝ ΜΑΘΗΤΕΣ ΜΕ ΤΑ ΗΛΙΘΙΑ ΠΙΣΤΕΥΩ ΤΟΥΣ. ΕΜΕΙΣ ΣΕ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΕΧΟΥΜΕ ΝΑ ΑΠΑΝΤΗΣΟΥΜΕ ΤΟ ΕΞΗΣ: Η ΓΕΙΤΟΝΙΑ ΜΑΣ ΔΕ ΘΑ ΚΑΤΑΝΤΗΣΕΙ ΣΑ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΩΝ ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ!... ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΛΙΓΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΗΛΙΘΙΑ ΠΡΟΚΥΡΗΞΗ ΤΟΥΣ: ΕΑΝ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΜΑΣ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΑΝ ΤΟΤΕ ΠΟΛΛΟΙ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΜΑΣ ΔΕ ΘΑ ΔΙΩΚΟΝΤΑΝ ΠΟΙΝΙΚΑ. ΑΝΤΙΘΕΤΩΣ, ΟΤΑΝ ΟΙ antifa (ΕΧΟΥΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΟΝΟΜΑ ΟΙ ΡΟΜΠΕΣ) ΤΑ ΒΡΙΣΚΟΥΝ ΣΚΟΥΡΑ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΜΙΑ ΑΝΑΝΔΡΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΜΕ ΚΡΑΝΗ ΚΑΙ ΜΟΛΟΤΟΦ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ ΟΤΙ ΤΑ ΜΑΤ ΘΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΟΔΕΥΟΥΝ ΣΤΑ ΣΠΙΤΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕ ΑΣΦΑΛΕΙΑ. ΟΣΟΝ ΑΦΟΡΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΑΠΑΣΧΟΛΕΙ ΑΝ ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΠΑΛΙΑ ΜΕ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟ, ΜΙΑΣ ΚΑΙ Η «ΑΓΑΠΗ» ΤΟΥΣ ΓΙΑ ΑΥΤΗ ΕΚΦΡΑΖΕΤΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΚΑΙ ΠΙΟ «ΕΠΙΣΗΜΑ» ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ ΣΤΙΣ 17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ!! ΜΗΝ ΞΕΓΕΛΙΣΤΕ! ΟΙ ΨΕΥΤΟΜΑΓΚΕΣ ΠΟΥ ΑΚΟΥΝΕ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ antifa ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΙΔΙΑ ΡΕΜΑΛΙΑ ΠΟΥ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΝ ΙΔΙΩΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΕΣ. ΕΜΕΙΣ ΘΑ ΤΟΥΣ ΕΥΧΗΘΟΥΜΕ ΠΕΡΑΣΤΙΚΑ.....ΑΠΟ ΚΟΝΤΑ!!

Πόλεμος ενάντια στο φόβο

Κάποιους μήνες μετά εκδώσαμε μια απολογιστική μπροσούρα. Εκεί, ανάμεσα στο σύνολο των λέξεων και των πράξεων που είχαμε κάνει ως τα τότε κρίναμε καλό να συμπεριλάβουμε το επεισόδιο στον Ερυθρό και τα διδάγματα που είχαμε αποκομίσει. Δεν είχαν μεσολαβήσει παρά κάτι μήνες από τότε που μοιράσαμε την προκήρυξη με τον κυκλωμένο κέλτικο σταυρό κι η διαφορά ήταν ήδη εμφανής. Αντιγράφουμε:

«Αυτό λοιπόν το επεισόδιο είναι που έχουμε πάντα στο μυαλό μας όταν μιλάμε για «ομαλότητα» και «διαταραχή της ομαλότητας». Αυτό είναι το επεισόδιο που έχουμε στο μυαλό μας όταν μιλάμε για «πόλωση»: Όλοι μα όλοι ήξεραν τι συμβαίνει σ' αυτή τη γειτονιά. Όλοι μα όλοι ήξεραν ότι και φασίστες υπάρχουν κι είναι ιδιαίτερος ψυχοπαθείς. Η διαφορά βρισκόταν στη στάση του καθενός απέναντι σ' αυτή τη γνώση. Υπήρξαν λοιπόν μαθητές που μας προειδοποίησαν. Μικρά παιδιά που ήξεραν τι τρέχει, κατάλαβαν αμέσως τι κάνουμε και μας είπαν αυτολεξεί: «προσέχετε! Δε φαντάζεστε τι γίνεται εδώ πέρα! Θα έρθουν όλοι μαζί!» δίχως καν να πουν ποιοι θα έρθουν (τα ευκόλως εννοούμενα...). Να λοιπόν κάτι που το ξέρει (και το θεωρεί αυτονόητο...) ένας μετανάστης μαθητής γυμνασίου, και όλοι οι (έλληνες) γονείς, όλοι οι καθηγητές, όλοι οι μπάτσοι του κόσμου κάνουν ότι δε συμβαίνει. Να ένας μικρός ψυχοπαθής φασίστας αρχηγός που καλά θα ήταν να αφεθεί ήσυχος να κάνει τη δουλειά του! Να μια μικρή γωνιά της ταξικής ισορροπίας που δεν πρέπει να διαταραχτεί!

Η γειτονιά όπου «δεν έτρεχε τίποτα», η γειτονιά όπου «δεν υπήρχε πρόβλημα» έγινε η γειτονιά όπου κραδαίνονται όπλα κρότου και σιδερολοστοί (δικοί μας ήταν αυτοί) μπροστά από το γυμνάσιο στις οκτώ το πρωί. Έτσι έχει η μικροκλίμακα της κανονικότητας. Τα όπλα μπορούν να παραμείνουν στις τσέπες, τα στόματα κλειστά, τα μάτια κάτω, μέχρι κάποιος να σηκώσει κεφάλι. Μετά, η φυσική τάξη αυτής της κοινωνίας αποκαλύπτεται. Τα όπλα θα βγουν από τις τσέπες, φωνές θα υψωθούν, κεφάλια θα ανοίξουν (δυστυχώς δεν τον προλάβουμε), βοήθειες θα δοθούν... και ούτω καθεξής μέχρις ότου μια νέα ισορροπία αποκατασταθεί.

Αυτό είναι λοιπόν το βασικό δίδαγμα. Κι όπως όλα τα καλά διδάγματα, είναι γνωστό σε όλους, αλλά κανένας δεν το λέει φωναχτά: πίσω απ' την ηρεμία κρύβονται τέρατα».

Να τους πληροφορήσουμε!

Ετούτη εδώ είναι η προκήρυξη που μοιράζαμε. Μην μεπερδεύστε με το προχώ στήσιμο (για 2005 προχώ ήταν...). Στο κέντρο της συγγραφής της θα βρούμε τη μεγάλη πληγή της αντιφασιστικής απεύθυνσης: «πληροφόρηση», «πειθώς», κλωθογύρισμα του αυτονόητου. Για παράδειγμα, ο κέλτικος σταυρός μπήκε σε κύκλο και η σημασία του επεξηγήθηκε ως εξής: «Κέλτικος σταυρός, ο γνωστός κι ως white power. Χρησιμοποιείται από την Κου Κλουξ Κλαν».

Στην πίσω πλευρά αναλύεται η λειτουργία των MAT: «Τα MAT είναι αυτοί που έχουν αναλάβει την καταστολή των διαφωνούντων [με bold]. Όταν για παράδειγμα κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 90 οι μαθητές έκαναν καταλήψεις στα σχολεία ενάντια στους εξοντωτικούς ρυθμούς «διδασκαλίας» και «εξετάσεων» που σήμερα είναι η καθημερινότητά σας, ήταν τα MAT που ανέ-

Μυστήρια τα ναζιστικά σκουλήκια: όσο τα ανέχεσαι μακραίνουν...

Τί είναι αυτό (ο σκουλήκι είναι ο/η "άνθρωπος" το δικό σου σκουλήκι το MAT)

Αυτός ο σταυρός είναι ο "white power" Χρησιμοποιείται από την Κου Κλουξ Κλαν

Αυτός οι μαλακός είναι γνωστός ή "σημαίον". Άλλα λόγια που σημαίνει ο "white power".

Είπαμε και είπαμε όλα είναι...

Ε λοιπόν, ας μην τους ανεχθούμε άλλο!

λαβαν να τους τσακίσουν. Όταν τη δεκαετία του 80 η νεολαία αντέδρασε μαζικά στη βαρεμάρα και στην καταπίεση αυτού του κόσμου, ήταν πάλι τα MAT που ανέλαβαν να τους τσακίσουν»

Είναι προφανές ότι νομίζαμε ότι μιλάγαμε σε ηλίθιους. Ακόμη καλύτερα είχαμε γίνει ηλίθιοι οι ίδιοι. Αυτοί που θέλαμε να τους πληροφορήσουμε ήταν πιτσιρικάδες που τρώγανε το ρατσισμό στη μάπα από τη μέρα που γεννήθηκαν, που τρώγανε αστυνομικούς ελέγχους από την πρώτη εφηβεία, που καταλάβαιναν εμπειρικά ότι σήμερα είναι κι ότι αύριο δεν είναι.

Αυτό που μας έλειπε (αυτό που έλειπε σε όλους) δεν ήταν μια εξήγηση του κόσμου αλλά Wikipedia. Αυτό που μας έλειπε ήταν η εμπόλεμη ταξική συνειδητοποίηση των φίλων και των εκθρών. Βέβαια ήταν ακόμη 2005...

Η πρώτη μας αφίσα. Είχαμε κανονίσει να την κολλήσουμε και στον Ερυθρό την ώρα του μοιράσματος, αλλά για λόγους ανωτέρας βίας αποτύχαμε...

antifa!

Είπαμε ότι ο σταυρός είναι ο "white power" Χρησιμοποιείται από την Κου Κλουξ Κλαν

Οι νεοναζί βλάπτουν σοβαρά εσάς και τους γύρω σας!

Ο ρατσισμός

εκτός από αβάσιμος, ανιστόρητος και ηλίθιος, εκτός από ιδεολογία του μίσους του φόβου και της βίας προς τους αδύναμους, εκτός από φέμα απάτη και μαλακία καρφωτών νασιτικών κρανίων, κάνει ρίχνει τα μεροκάματα όλων μας!

antifa!

Τί έχει εδώ μέσα;

άμφο, μίσος, καμμένος καπνιστής, φόβος, αυθόγνηση, πόλωση, δύσκολα παιδιά, κρίσιμη στιγμή, κρίσιμη σκέψη, καρφωτάματα του παπασού, τα κίτη, φούρκους, στρατιώτες, συγκέντρωση, τα σουλά της κούτσας, την κοιμισιά του ρουφιάνου, το γράμ, κακό της μοίρας του, μάπως να ερευνήσει η επιστήμη, ή μίσους και κριτικά, άμεση αντιρατσιστική αντιμετώπιση

antifa!

Αμα μεγαλώσω θα κλωτσάω φασίστες!

Κι αυτοκόλλητα έχουμε! Ορισμένα απ' τα πρώτα με έτος έκδοσης το 2005. Ολόκληρη η σειρά προσεχώς...